Μ ά θ η μ α 6ον

Η ΥΠΕΡΦΥΣΙΚΗ ΓΝΩΣΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ

I. Εἰσαγωγή. Διεισδυτικὴ ἱκανότης τῶν ἀκτίνων Ραΐντγκεν. Ὁ Ἰησοῦς κάτοχος ὑπερφυσικῆς γνώσεως.

II. Ἁγιογραφικὴ μελέτη. Μάρκ. 6′ 1— 12.

III. Ἀνάπτυξις. 1. Ἄλλα γεγονότα, τὰ ὁποῖα ἀποδεικνύουν τὴν ὑπερφυσικὴ γνῶσι τοῦ Χριστοῦ. 2. Προφητεία γιὰ τὴν Ἱερουσαλήμ

IV. Ἐφαρμογή. 1. Εἴμεθα κάτω ἀπὸ τὸ θεῖον βλέμμα Του. 2. Ἐνισχυτής μας γιὰ τὴν κατάκτησι τῆς γνώσεως ὁ Χριστός.

V . Ἐπίλογος. (Ἀνέκδοτο:) Ἡ ἱστορία ἑνὸς βιομηχάνου. «Σὲ βλέπει».

I. Ε Ι Σ Α Γ Ω Γ Η.

Ἔχετε ἐπισκεφθῆ, παιδιά, καμμιὰ φορά, ἀκτινολογικὸ ἐργαστήριο; Φαντάζομαι ἀρκετοὶ ἀπὸ σᾶς θὰ εἶχαν αὐτὴ τὴν εὐκαιρία, ὅσοι μάλιστα τὸ καλοκαῖρι πηγαίνετε σὲ κατασκηνώσεις. Πῶς λοιπὸν γίνεται ἡ ἐξέτασις; Ποιὸς θὰ μᾶς πῇ; (...) Ὁ ἐξεταζόμενος τοποθετεῖται ἐμπρὸς σ' ἕνα μηχάνημα, ὁ ἰατρὸς ρυθμίζει ὡρισμένους διακόπτας, βλέπει ὅ,τι δὲν μπορεῖ νὰ ἰδῇ κανεὶς μὲ μάτι γυμνό. Ἐξετάζει τὰ ἐσωτερικὰ ὄργανα τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ. Πῶς γίνεται αὐτό; (...) Ὡραῖα. Μὲ

τὴ βοήθεια τῶν ἀκτίνων Ραίντγκεν. Σπουδαῖες ἀκτῖνες ἀλήθεια αὐτές. Ἔχουν προσφέρει πάρα πολλά. Ἐν τούτοις εἶναι κι' αὐτὲς περιωρισμένης δυνατότητος καὶ δράσεως. Π.χ. δὲν μποροῦν νὰ ἐξετάσουν τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς. Τὸ μυστήριο τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς εἶναι ἐντελῶς ἀνίκανες νὰ τὸ ἐξιχνιάσουν. Αὐτὴ ἡ πνευματικὴ σφαῖρα τῆς ζωῆς εἶναι ἡ πιὸ δύσκολη καὶ μένει ἀπρόσιτη καὶ γιὰ τοὺς πιὸ σοφούς.

Ὑπῆρξε δμως Κάποιος, γιὰ τὸν ὁποῖον καὶ αὐτὸς ὁ μυστικὸς χῶρος, ὁ ψυχικὸς κόσμος τοῦ κάθε ἀνθρώπου δὲν ἔμενεν ἄγνωστος καὶ κρυφός. Ἁπλούστατα, διότι διέθετε τὶς ἀκτῖνες τῆς Θείας Γνώσεως καὶ ὅλα ἦσαν «γυμνὰ καὶ τετραχηλισμένα» ἐνώπιόν Του. Ὄχι μόνον τὰ μυστικὰ βάθη τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, ἀλλὰ καὶ τὰ βάθη τῶν αἰώνων, τὸ μυστήριο τῆς Ἱστορίας τῶν ἐπερχομένων γενεῶν. Δὲν εἶναι, νομίζω, δύσκολο νὰ καταλάβετε περὶ τίνος πρόκειται. Πρόκειται ἀκριβῶς γιὰ τὸν Κύριον Ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ὁ ὁποῖος, ὡς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, διέθετε αὐτὴν τὴν ὑπερφυσικὴν γνῶσιν.

ΙΙ. ΑΓΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΜΕΛΕΤΗ.

Πολλὰ περιστατικὰ μᾶς διηγοῦνται τὰ Εὐαγγέλια, ποὺ δεικνύουν καθαρὰ πόσον καταπληκτικὴ καὶ ὑπερφυσικὴ ἦτο ἡ γνῶσις τοῦ Χριστοῦ. Ἀπὸ τὰ πολλὰ αὐτὰ ἂς ἀκούσωμε ἕνα γεγονός, ὅπως μᾶς τὸ ἀφηγεῖται ὁ εὐαγγελιστὴς Μᾶρκος. Ἀνοῖξατε παιδιὰ τὴν Κ. Διαθήκην στὸ 6' κεφάλαιον. *(Ὁ Κατηχητὴς ἂς διαβάσῃ τὴν περικοπὴν Μάρκ. β', 1 - 12, ἑρμηνεύοντας τὰ δύσκολα σημεῖα καὶ ἐπαναλαμβάνοντας δύο - τρεῖς φορὲς τὸν στίχον 8, «καὶ εὐθέως ἐπιγνοὺς ὁ Ἰησοῦς τῷ πνεύματι αὐτοῦ, ὅτι οὕτως αὐτοὶ διαλογίζονται ἐν ἑαυτοῖς εἶπεν αὐτοῖς· τί ταῦτα διαλογίζεσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν;»).*

Γιατί ἄρα γε, παιδιά, ἐπανέλαβα τὸν ἀον στίχον; (...) Ἀκριβῶς, εἶναι ἕνας θαυμάσιος προβολεύς, ποὺ φωτίζει τὸ θέμα μας. Τονίζει ὅτι τὸ πνεῦμα τοῦ Κυρίου εἰσέδυε ἕως τὰ μύχια τῶν διαλογισμῶν τῶν ἀνθρώπων. Τίποτε δὲν τοῦ ἦτο

ἄγνωστον. Αὐτὸν τὸν στίχον ἂς τὸν ἐνθυμούμεθα καλά. Μᾶς χρειάζεται γιὰ κάτι, ποὺ θὰ ποῦμε στὸ τέλος(*).

(*) Εἰς τὰ Κατηχητικὰ μικρῶν κωμοπόλεων ποὺ τὰ παιδιὰ δὲν ἔχουν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀκούουν κηρύγματα καὶ γενικῶς δὲν ἔχουν πολλὲς θρησκευτικὲς γνώσεις, μποροῦμε νὰ διηγηθοῦμε τὴν ἱστορία τῆς Σαμαρείτιδος: (γιὰ τὰ παιδιὰ τῶν πόλεων θὰ εἶναι πολὺ γνωστή, γι' αὐτὸ ἂς τὴν ἀναφέρωμε μὲ δύο λόγια).

Καταμεσήμερο. Ὁ ἥλιος καυτός πυρακτώνει τὴ γῆ τῆς Παλαιστίνης. Κοντὰ στὸ φημισμένο πηγάδι τοῦ Ἰακώβ, ἔξω ἀπ' τὴν πόλι Σιχὰρ τῆς Σαμαρείας, ἔχει καθήσει κι' ἀναπαύεται ἕνας ὁδοιπόρος. Ἔρχεται ἀπὸ ἀρκετὰ μακρυά, ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ κατευθύνεται πέρα πρὸς τὴν Γαλιλαία. Σὲ μιὰ στιγμή, κάποια γυναῖκα μὲ μιὰ στάμνα στὸν ὦμο προβάλλει στὸν ὁρίζοντα ἀπὸ τὸ μέρος τῆς Σιχάρ. Ὕστερα ἀπὸ λίγο πλησιάζει στὸ πηγάδι καὶ ἑτοιμάζεται νὰ ἀντλήσῃ νερό. Ὁ ξένος φαίνεται ἀρκετὰ κουρασμένος.

— Δός μου κι' ἐμένα νὰ πιῶ, παρακαλεῖ τὴ γυναῖκα.

Ἐκείνη κοντοστέκεται καὶ τὸν κυττάζει μ' ἀπορία. Πρώτη φορὰ τὸν βλέπει. Τὸ παρουσιαστικό του δείχνει καθαρὰ ὅτι εἶναι Ἰουδαῖος. Τί γυρεύει στὴ Σαμάρεια; Πῶς καταδέχεται κι' ἀνοίγει κουβέντα μαζί της;

— Πῶς, ἐσὺ ποὺ εἶσαι Ἰουδαῖος, ζητεῖς ἀπὸ μένα νὰ πιῇς νερό, ἀπὸ μένα ποὺ εἶμαι Σαμαρεῖτις; τοῦ λέγει ἐκφράζοντας τὴν ἔκπληξί της. Ἔκανε δὲ αὐτὴ τὴν ἐρώτησι, διότι οἱ Ἰουδαῖοι μισοῦσαν τοὺς Σαμαρείτας καὶ δὲν ἤρχοντο σὲ καμμιὰ σχέσι μαζί τους.

— Ἂν ἤξερες τὶς δωρεὲς τοῦ Θεοῦ, καὶ ποιὸς εἶναι Ἐκεῖνος ποὺ σοῦ λέγει τώρα «δός μου νὰ πιῶ νερό», σὺ θὰ τοῦ ζητοῦσες νὰ σοῦ ἔδινε νερό: «Ὕδωρ ζῶν». Νερὸ τρεχούμενο. Ἡ κατάπληξις τῆς Σαμαρείτιδος μεγαλώνει. Τί περίεργος αὐτὸς ὁ ξένος! Πρώτη φορὰ περνάει ἀπὸ τὴ Σαμάρεια καὶ λέγει, ὅτι μπορεῖ νὰ τῆς προμηθεύσῃ καθάριο «ζωντανὸ» νερό;.

— Μὰ ἐσύ, κύριε, δὲν ἔχεις μαζί σου τίποτε, γιὰ νὰ βγάλῃς νερὸ καὶ τὸ πηγάδι εἶναι βαθύ. Πῶς, λοιπὸν διαθέτεις τὸ τρεχούμενο νερό; Μήπως τάχα ἐσὺ εἶσαι μεγαλύτερος ἀπὸ τὸν Πατέρα μας Ἰακώβ, ὁ ὁποῖος μᾶς ἔδωσε τὸ πηγάδι αὐτό;

Ὁ Ἰησοῦς, γιατὶ Αὐτὸς ἦτο ὁ ἄγνωστος ὁδοιπόρος, ἀρχίζει τότε νὰ ἐξηγῇ στὴν Σαμαρείτιδα τὸ μυστήριο τοῦ «ζῶντος ὕδατος». Σὲ μιὰ ὅμως στιγμὴ γιὰ νὰ τὴ βοηθήσῃ νὰ καταλάβῃ καλύτερα ποιὸν εἶχε συνομιλητὴ τῆς λέγει:

III. ΑΝΑΠΤΥΞΙΣ.

1. Ἀσφαλῶς παιδιὰ θὰ γνωρίζετε καὶ σεῖς καὶ ἄλλα γεγονότα, τὰ ὁποῖα ἀποδεικνύουν τὴν ὑπερφυσικὴ γνῶσι τοῦ Κυρίου. Ποιὸς θὰ μᾶς ὑπενθυμίσῃ κανένα; (...). *(Ἂς βοηθήσωμε τὰ παιδιὰ μὲ συνθηματικὲς λέξεις νὰ ἀναφέρουν μερικά, π.χ. Λάζαρος, Πέτρος, Ἰούδας κ.τ.λ.).* Μάλιστα. Ἐγνώριζε τὴν παράδοσί Του ἀπὸ τὸν

— Πήγαινε, φώναξε τὸν ἄνδρα σου.

— Δὲν ἔχω ἄνδρα, ἀπήντησεν ἡ γυναῖκα.

— Καλὰ εἶπες, ὅτι δὲν ἔχεις ἄνδρα, διότι πέντε ἄνδρας μέχρι σήμερα πῆρες, τὸν ἕνα ὕστερα ἀπὸ τὸν ἄλλον, καὶ τώρα αὐτὸν ποὺ ἔχεις, δὲν εἶναι κανονικὸς ἄνδρας σου. Εἶσαι συνδεδεμένη μαζί του κρυφά. Εἶπες ἀλήθεια.

Ἡ γυναῖκα ξαφνιάστηκε. Ξανακύτταξε καλύτερα τὸν ἄγνωστο. Ὄχι. Δὲν ἦτο ἀπ' τὸ μέρος της. Ἦτο βέβαιον αὐτό. Κι' ὅμως. Ἤξερε ὅλη τὴν προσωπική της ἱστορία, ἀκόμα καὶ τὶς πιὸ μυστικές της πτυχές, μ' ἕνα τρόπο τόσο ἐκπληκτικό. Κάποια λάμψις ἐφώτισε ἀπότομα τὴ σκέψι της. Κάτι ἤρχισε νὰ καταλαβαίνῃ. Ἡ ψυχή της ἐσκίρτησε.

— Κύριε, ἀπ' ὅσα μοῦ εἶπες, ἰδίως ἀπ' τὰ μυστικὰ τῆς ζωῆς μου ποὺ μοῦ ἀπεκάλυψες, μολονότι μὲ βλέπεις γιὰ πρώτη φορά, δὲν μοῦ μένει πιὰ καμμιὰ ἀμφιβολία. Εἶσαι προφήτης. Σὲ παρακαλῶ λοιπόν, φώτισέ με στὸ ἐξῆς σπουδαῖο ζήτημα....

Ἀκολούθησε μιὰ σπουδαία συζήτησις γιὰ τὸ ποῦ καὶ πῶς πρέπει νὰ προσκυνοῦν οἱ ἄνθρωποι τὸν Θεόν, μέσα στὴν ὁποία ὁ Ἰησοῦς ἀπεκάλυψε στὴ Σαμαρείτιδα, ὅτι Αὐτὸς εἶναι ὁ Μεσίας. Κάθε λόγος τοῦ Κυρίου ἔδιωχνε τὰ νέφη τῆς ἀμφιβολίας ἀπὸ τὴν ψυχὴ τῆς Σαμαρείτιδος καὶ τὴν ἔπειθε ὅλο καὶ πιὸ ὁριστικά, ὅτι ὁ ὁδοιπόρος ποὺ εἶχε μπροστά της ἦτο ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ. Στὸ μεταξὺ ἔφθασαν ἀπὸ τὴν πόλι, ὅπου εἶχαν πάει ν' ἀγοράσουν τρόφιμα, οἱ μαθηταί του. Τότε ἡ Σαμαρεῖτις ἄφησε τὴ στάμνα της στὸ πηγάδι κι' ἔτρεξε στὴν πόλι, φωνάζοντας στοὺς ἀνθρώπους:

— Ἐλᾶτε νὰ δῆτε κάποιον, ὁ ὁποῖος μοῦ εἶπε ὅλα ὅσα ἔκαμα. Μήπως αὐτὸς εἶναι ὁ Χριστός;

Τί ἔκαμε τὴν Σαμαρείτιδα ἀρχικῶς νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν μοναδικὴ προσωπικότητα τοῦ Κυρίου; (...) Ὅτι τῆς εἶπε τὰ μυστικὰ τῆς ζωῆς της, ἂν καὶ τὴν ἔβλεπε πρώτη φορά.

Ἰούδα. «Ἤδει γὰρ ἐξ ἀρχῆς ὁ Ἰησοῦς τίνες εἰσὶν οἱ μὴ πιστεύοντες καὶ τίς ἐστὶν ὁ παραδώσων αὐτόν». (Ἰω. ς', 64). «Καὶ ἐσθιόντων αὐτῶν εἶπεν, ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι εἷς ἐξ ὑμῶν παραδώσει με» (Ματθ. κς', 21).

Ἐγνώριζε τὴν ἄρνησι τοῦ Πέτρου. «Ἀμὴν λέγω σοι ὅτι ἐν ταύτῃ τῇ νυκτὶ πρὶν ἀλέκτορα φωνῆσαι τρὶς ἀπαρνήσῃ με» (Ματθ. κς', 34). Ἤξευρε τὸν θάνατο τοῦ Λαζάρου. «Λάζαρος ὁ φίλος ἡμῶν κεκοίμηται· ἀλλὰ πορεύομαι, ἵνα ἐξυπνήσω αὐτόν» (Ἰω. ια', 11).

Ὁ Κύριος ἐπανειλημμένως εἶχεν ὁμιλήσει στοὺς μαθητάς του γιὰ τὰ παθήματα, τὸν θάνατο καὶ τὴν ἀναστασί Του, (Ματθ. κ', 18. Λουκ. θ', 44· ιη', 31-33). Πρβλ. τὸ περιστατικὸ μὲ τὸν Ναθαναὴλ (Ἰω. α', 44 - 51), τὴν ὑπόσχεσι τοῦ Κυρίου γιὰ τὴν ἐπιφοίτησι τοῦ Ἁγ. Πνεύματος (Ματθ. ι', 19 - 20. Ἰωάν. ιε', 26 κ.λ.π.).

2. Σαφέστατα ἀποκαλύπτουν τὴν ὑπερφυσικὴ γνῶσι τοῦ Κυρίου, οἱ προφητεῖες Του. Ἀργότερα, ὅταν θὰ πᾶτε στὸ Ἀνώτερο Κατηχητικὸ Σχολεῖο, θὰ ἀκούσετε ἀναλυτικώτερα ἐπ' αὐτοῦ τοῦ θέματος. Σήμερα ἁπλῶς, σὰν ἕνα κλασσικὸ παράδειγμα, θὰ ἤθελα νὰ σᾶς ἀναφέρω τὴν περίφημη προφητεία τοῦ Χριστοῦ γιὰ τὴν Ἱερουσαλήμ.

Τὸ 30 μὲ 33 ποὺ ἔδρασε ὁ Κύριος, τὰ πράγματα ἦσαν πολὺ ὁμαλὰ στὴν Παλαιστίνη. Καὶ ὅμως! Τὸ θεῖον βλέμμα τοῦ Ἰησοῦ ἔβλεπε ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ μέχρι τὴν τελευταία της λεπτομέρεια, τὴν τραγικὴ καταστροφὴ ποὺ θὰ ἀκολουθοῦσε ὕστερα ἀπὸ 30 χρόνια. Ἔτσι, μιὰ ἡμέρα, ὅταν κάποιος ἀπὸ τοὺς μαθητάς Του παρετήρησε: «Διδάσκαλε ἴδε ποταποὶ λίθοι καὶ ποταπαὶ οἰκοδομαί», ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπήντησε προφητικῶς: «Βλέπεις ταύτας τὰς μεγάλας οἰκοδομάς; Οὐ μὴ ἀφεθῇ ὧδε λίθος ἐπὶ λίθον ὃς οὐ μὴ καταλυθῇ». (Μάρκ. ιγ', 1 - 2). Ἀργότερα, κατὰ τὴν πανηγυρικὴν εἴσοδόν Του εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, ὅπως σημειώνει ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς, «ἰδὼν τὴν πόλιν ἔκλαυσεν ἐπ' αὐτὴν λέγων... ἥξουσιν (=θὰ ἔλθουν) ἡμέραι ἐπὶ σὲ καὶ περιβαλοῦσιν οἱ ἐχθροί σου χάρακά σοι καὶ περικυκλώσουσί σε καὶ συνάξουσί σε πάντοθεν, καὶ ἐδαφιοῦσί σε (=

θὰ σὲ κατεδαφίσουν) καὶ τὰ τέκνα σου ἐν σοί, καὶ οὐκ ἀφήσουσιν ἐν σοὶ λίθον ἐπὶ λίθῳ». (Λουκ. ιθ'. 41, 43, 44).

Καὶ πράγματι. Τὸ 63 μ. Χ. ἡ προφητεία τοῦ Κυρίου ἐπληθεύσε κατὰ γράμμα. Οἱ Ρωμαῖοι, θέλοντας νὰ καταπνίξουν μιὰ γιὰ πάντα διάφορες μικρὲς ἐπαναστάσεις, ποὺ ἔκαναν οἱ Ἰουδαῖοι, πολιώρκησαν σφικτὰ τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ τελικῶς ὥρμησαν μανιασμένοι στὴν πόλι σκορπίζοντας τὸν θάνατο καὶ τὴ φρίκη. Ἔθαλαν παντοῦ φωτιὰ καί, γιὰ νὰ μὴν μείνῃ τίποτε ὄρθιο, ἔσκαψαν ὅλη τὴν περιοχὴ τῆς πόλεως μὲ ἄροτρα. Οὔτε κι' ὁ περίφημος ναὸς τῶν Ἱεροσολύμων ξέφυγε τὴν καταστροφή, ἂν καὶ ἡ πολιτικὴ τῶν Ρωμαίων ἦτο νὰ μὴ θίγουν καθόλου τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ὅσια τῶν ὑποδούλων λαῶν. Τὴν παραμονὴ μάλιστα τῆς ἁλώσεως τῆς Ἱερουσαλήμ, σ' ἕνα πολεμικὸ συμβούλιο εἶχαν ἀποφασίσει σαφῶς νὰ μὴ θίξουν τὸν Ναό. Ὁ ἴδιος ὁ στρατηγὸς Τίτος εἶχε διατάξει τοὺς στρατιῶτες του νὰ σεβασθοῦν τὸ Ἰουδαϊκὸ Ἱερό. Ἐκεῖνοι ὅμως, λὲς καὶ τοὺς διέταξε τὸ ἀντίθετο, ὠθούμενοι ἀπὸ κάποια παράδοξη μυστικὴ δύναμι, ὥρμησαν μέσα κι' ἔθαλαν παντοῦ φωτιά. Ὁ Ναὸς κατεστράφη ὁλοκληρωτικά. Δὲν ἔμεινε «λίθος ἐπὶ λίθον», πέτρα ἐπάνω σὲ πέτρα, ὅπως εἶχε προείπει ὁ Κύριος.

Ὅταν κανεὶς διαβάζῃ τί ἔγινε κατὰ τὴν καταστροφὴ τῶν Ἱεροσολύμων, ἀνατριχιάζει. Μητέρες ἔφαγαν τὰ παιδιά τους. Πάνω ἀπὸ ἕνα ἑκατομμύριο ἄνθρωποι ἐσκοτώθησαν. Πολλοὶ ἀπέθαναν ἀπὸ τὶς κακουχίες. Μόλις 100.000 Ἰουδαῖοι ἐσώθησαν καὶ ἐπωλήθησαν σὰν δοῦλοι στὶς ρωμαϊκὲς ἀγορές εἰς τιμὴν εὐτελεστάτην. Ἐπὶ ἑπτὰ ἔτη, ἀναφέρουν τὰ Ἰουδαϊκὰ κείμενα, «τὰ ἔθνη τοῦ κόσμου καλλιεργοῦσαν τ' ἀμπέλια τους μὲ μόνο λίπασμα τὸ αἷμα τοῦ Ἰσραήλ». Ἡ προφητεία τοῦ Κυρίου εἶχε κατὰ γράμμα βρῆ τὴν ἐκπλήρωσί της.

Ὅλ' αὐτά, ποὺ εἴπαμε ἕως τώρα, παιδιά, τί ἀποδεικνύουν; (...) Ὡραῖα. Ὁ Κύριος κατεῖχε μιὰ δύναμι γνώσεως ἀσύλληπτη. Τὸ βλέμμα Του μποροῦσε νὰ εἰσδύῃ σὲ περιοχὲς ἐντελῶς ἀπρόσιτες στὰ ἐσωτερικὰ μέρη τῶν ψυχῶν, στὰ μυστικὰ βάθη τῆς Ἱστορίας. Καὶ συνεπῶς; (...) Αὐτό, μαζὶ μὲ τὰ θαύματά Του, μαζὶ μὲ τὴν καταπληκτικὴ διδασκαλία Του,

μὲ τὴν Ἁγιότητα, τὴν ὁποία παρουσίασε, μὲ τὴν Ἀνάστασί Του, μαρτυρεῖ τὴ θεία φύσι, τὴ θεία καταγωγή Του.

Τί δίδαγμα θὰ κρατήσωμε γιὰ σήμερα, παιδιά;

ΔΙΔΑΓΜΑ: ***Ὁ Κύριος γνωρίζει τὰ πάντα.***

ΡΗΤΟΝ: ***«Κύριε, σὺ πάντα οἶδας»*** *(Ἰω. κβ'. 17).*

IV. ΕΦΑΡΜΟΓΗ.

1. Τὸ συμπέρασμα στὸ ὁποῖο κατελήξαμε σήμερα, μᾶς βοηθεῖ νὰ καταλάβωμε μία ἀλήθεια, ποὺ ἔχει μεγάλη σπουδαιότητα γιὰ τὴ ζωή μας. Ὁ Κύριος ἀνελήφθη, μετὰ τὴ δημοσία δρᾶσι Του, ἀπὸ τὴ γῆ, ἀλλὰ μὲ ἕνα ἄλλο τρόπο μυστικὸ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἀνάμεσά μας, νὰ ζῇ κοντά μας καὶ νὰ μᾶς παρακολουθῇ. Εἴμεθα κάτω ἀπὸ τὸ βλέμμα Του. Γνωρίζει τὰ βάθη μας. Συνεπῶς, τί πρέπει ἐμεῖς νὰ κάνωμε; (...) Πολὺ σωστά. Δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε ὅτι μᾶς παρακολουθεῖ παντοῦ καὶ γνωρίζει τὰ πάντα. Γιὰ ὅλα αὐτὰ δὲ μιὰ μέρα θὰ λάβωμε ἀπ' τὰ χέρια Του τὸν στέφανο τῆς ἀμοιβῆς ἢ τὴν καταδίκη γιὰ τὶς πράξεις μας.

Αὐτὸ ἂς τὸ φέρωμε ζωηρὰ στὸ μυαλό μας, ὅταν διάφορες σκέψεις κακὲς ὅταν ἐπιθυμίες ἁμαρτωλές, ἀντίθετες πρὸς τὸ θέλημά Του, ἀπειλοῦν νὰ μᾶς ρίψουν στὴ λάσπη τοῦ κακοῦ. «Ὁ Κύριος μᾶς βλέπει!», ἂς ἐπαναλαμβάνωμε στὸν ἑαυτό μας. «Τί ποτε δὲν διαφεύγει τὸ ἀόρατο βλέμμα Του. Εἶναι σκληρὸ νὰ Τὸν ἀρνοῦμαι, νὰ Τὸν προδίδω, νὰ τὸν μαστιγώνω, νὰ τὸν περιφρονῶ μὲ τὰ λόγια, τὶς σκέψεις, τὶς πράξεις μου. Αὐτὸν τὸν πιὸ πιστὸ φίλο κι' Ἀδελφό μου. Αὐτὸν τὸν Ἅγιον, ποὺ μὲ ἀγάπησε καὶ μ' ἀγαπᾷ ὅσο κανείς».

2. Ἀκόμη ἂς μὴ λησμονοῦμε, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός, εἶναι ὁ ἱδανικώτερος ὁδηγὸς καὶ ἐνισχυτής μας στὴν πορεία, ποὺ κάνομε γιὰ τὴν κατάκτησι τῆς γνώσεως. Ἂς ζητοῦμε ἀπ' Αὐτὸν ἔμπνευσι καὶ καθοδήγησι. Ἂς Τὸν παρακαλοῦμε νὰ μᾶς χαρίζῃ σοφία καὶ δύ-

ναμι πρὸς γνῶσιν, ἀπὸ τὸν ἀνεξάντλητο ὠκεανὸ τῆς γνώσεως καὶ τῆς σοφίας Του.

V. Ε Π Ι Λ Ο Γ Ο Σ.

Ἕνας ἀμερικανός, ποὺ ἀπὸ πτωχὸ παιδὶ ἔγινε πλούσιος, διηγήθη σ' ἕνα φίλο του τὴν ἑξῆς ἱστορία: «Ὅταν πρωτάρχισα νὰ ἐργάζωμαι μὲ αὐτοκίνητα στὸ Σικάγο, εἶχα νὰ κάνω μὲ πελάτες, ποὺ ἀγόραζαν μεταχειρισμένα ἁμάξια. Κάποια μέρα ἕνας κτηνίατρος ἦλθε νὰ ἰδῇ ἕνα παληὸ αὐτοκίνητο. Ἐζήτησε νὰ τὸ δοκιμάσῃ. Βαρυναστενάζοντας ἡ μηχανὴ κατώρθωσε νὰ βγάλῃ ἀρκετὰ καλὰ ἕνα πολὺ ἄσχημο, ἐπικίνδυνο καὶ ἀνηφορικὸ δρόμο σ' ἀπόστασι 40 μιλίων. Ὁ κτηνίατρος ἀπεφάσισε νὰ τὸ ἀγοράσῃ. Ἔκαναν τὰ συμβόλαια, τὴν ὥρα ὅμως ποὺ πῆρε τὴν πέννα γιὰ νὰ ὑπογράψῃ ἀπότομα ἐσταμάτησε.

«Παιδί μου ἂν ἦσουν ἐσὺ στὴ θέσι μου, μὲ ρώτησε, θὰ ἀγόραζες αὐτὸ τὸ αὐτοκίνητο;»

«Ἤμουν τότε 18 ἐτῶν, μόλις ἄρχιζα τὴν σταδιοδρομία μου. Ἂς σημειωθῇ ὅτι εἶχα ἀπόλυτη ἀνάγκη ἀπὸ χρήματα, τὴν ὥρα ἐκείνη. Ἤκουα τὴν καρδιά μου νὰ κτυπᾷ δυνατά. Ἐνῷ ἐσκεπτόμην ν' ἀπαντήσω «ναί», κύτταξα γιὰ μιὰ στιγμὴ ψηλά. Τὸ βλέμμα μου συνήντησε μιὰ εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀπὸ κάτω μιὰ φωτεινὴ ἐπιγραφή: «Σὲ βλέπει»... Ἐνοιωσα ἕνα παράξενο κλονισμὸ μέσα μου. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο, ὅτι ἐξήγησα εἰλικρινὰ τὴν κατάστασι. Ἡ πώλησις ἐκείνη ἐματαιώθη. Ὅμως ὁ Θεὸς δὲν μὲ ἄφησε. Μοῦ ἔδωσε ὅ,τι ἐχρειαζόμην ἀπὸ ἄλλοῦ».

Θὰ εἶχα νὰ κάμω μιὰ πρότασι, παιδιά: Ὁ καθένας σας στὸ δωμάτιό του καὶ ἀργότερα στὸ γραφεῖο του, πρὸ παντὸς δὲ στὸ κέντρο τῆς ψυχῆς του, νὰ βάλῃ μιὰ ὄμορφη εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ μ' αὐτὴ τὴν ἐπιγραφή: «Σὲ βλέπει». Θὰ εἶναι μιὰ μεγάλη ἀσφάλεια γιὰ τὴ ζωή σας ἀπὸ πάσης πλευρᾶς, νὰ ἔχετε πάντοτε μπροστὰ στὰ μάτια σας αὐτὴ τὴ μεγάλη ἀλήθεια: Τὸ βλέμμα τοῦ Ἰησοῦ εἰσδύει παντοῦ, ἕως τὰ πιὸ ἀπόκρυφα βάθη τῶν καρδιῶν μας.